PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

Gener 1990 - Nº 36

EDITORIAL

Benvingut!

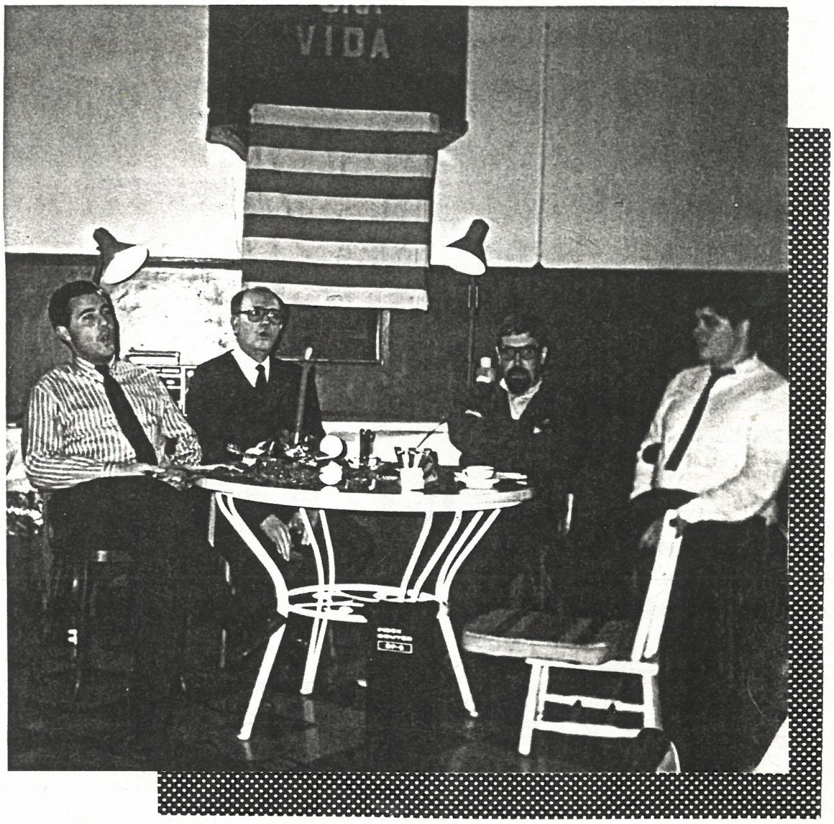
Benvingut sia l'any 1990, amb joia esperem que sigui un gran any. Es el que demanem al Bon Déu al voltant de les càlides festes nadalenques, aquest any, malauradament tenyides de sang romanesa i panamenya.

Perquè malgrat tot amb gran esperança diem "Benvingut" a un any que no sabem que ens depararà, com aquell desconegut que ve a la nostra pàtria, vila o llar.

Benvingut també aquest any per tantes coses que comencen o s'intensifiquen. Benvingut 1990 per la nostra revista, que amb gran il.lusió esperem que sigui un any que ens porti grans alegries.

Benvinguts a tots els que llegiu i col.laboreu en aquesta tasca, o que ho fareu enguany. Benvinguts especialment aquells nous lectors (rectors de seminaristes i tants d'altres); i com no als nous membres de l'Equip, perque emprenen una tasca importantíssima de cara a la continuitat i el futur de la revista.

Benvinguts sigueu tots a l'any 1990, Benvinguts sigueu tots de nou a PORTAL OBERT!!!

BENVINGUT 90

SUMARI

Jornades de Formació

L'atenció pastoral als drogàdictes.

EL DIA 24 DE NOVEMBRE SE CELEBRAREN A LA RESIDÈNCIA DE DIPUTACIÓ LES SEGONES JORNADES DE FORMACIÓ DEL CURS 89-90 QUE TINGUEREN PER TÍTOL "L´ATENCIÓ PASTORAL ALS DROGADICTES". LA PONENT FOU LA SRA. MERCÈ FONTANILLA, DE LA PARRÒQUIA DE ST MIQUEL DELS SANTS I ACTUALMENT TREBALLANT AL PROJECTE DE REHABILITACIÓ DE LA DIPUTACIÓ.

Durant l´ultima jornada formativa a Diputació ens van parlar sobre la tasca rehabilitadora de toxicòmans que fa la Diputació de Barcelona, tasca molt lloable d´altra banda.

En aquesta sessió, els responsables del programa (Mercè Fontanilla i un company de treball) ens van dir unes quantes coses força interessant que com a gent compromesa davant la societat ens aniria be reflexionar.

En primer lloc cal assumir la realitat tal com és, en viu, veure quines són les autèntiques possibilitats, les mancances i acceptar-ho, per dur que pugui semblar, ja que és a partir d´aquest punt que es podrà fer feina.

En segon lloc caldria adoptar una actitud de col.laboració amb les diverses entitats, no volent abarcar-ho tot, limitant-se a les pròpies possibilitats, deixant la part més directa pel procés als professionals, ja que actuar només per "vocació" molt sovint ha estat negatiu. en tercer lloc, s´ha de veure on és l´origen d´aquesta epidèmia i denunciar allò que calgui (estructures, ideologies,...) "No es pot servir a Déu i els diners" (Mt 6,24)

Potser on els cristians més podem fer, és molt més en la qüestió humana que no pas en la mèdica; fer l´acolliment en les nostres comunitats de les persones i les famílies, donant suport, fent nostre el seu problema, en definitiva donar alternatives a aquest mon que a molts els porta cap a la droga.

MIQUEL ANGEL PÉREZ

PO

Seminari de missions

AQUESTS DARRERS CURSOS REBEM LA VISITA A LES RESIDÈNCIES DEL SEMINARI D´UN MISSIONER ESPANYOL QUE ENS VE A INFORMAR DE LA TASCA REALITZADA DES DEL "SEMINARIO NACIONAL DE MISIONES". AQUEST CURS FOU EL P. PRUDENCIO, UN CAPELLÀ DE BURGOS; QUE TREBALLA A SUDAMÈRICA.
UN COMPANY NOSTRE, EN F.XAVIER ZAMBUDIO, ESTIGUÉ AQUEST ESTIU A AQUEST SEMINARI I ENS NARRA L´EXPERIÈNCIA.

Lo primero que me sorprendió al llegar al Seminario de Misiones, fue el caluroso recibimiento que nos dieron los otros chicos a un compañero y a mi. Y digo "me sorprendió", porque sin conocerte, la gente se te presentaba, te daban la mano y te decían el lugar de donde provenían –gesto que se agradece, porque cuando uno va allí por primera vez se encuentra un poco "cortado" y le cuesta entablar amistad–.

Encuentro positivo el hacer estas convivencias, ya que, aunque no marches al final de misiones, sí por lo menos te enriqueces con los testimonios de otra gente. Pienso que uno, aunque no marche de misionero al extranjero, no deja de ser misionero en su diócesis.

Por otra parte, el hecho de ir a esta convivencia y contactar con otros jóvenes de distintas comunidades, más o menos de mi edad y con las mismas inquietudes que yo, junto con los testimonios de misioneros y seminaristas que ya habián estado en el Tercer Mundo, han despertado un poco más en mi un sentimiento de solidaridad con esta gente.

Deseo que vosotros también tengáis este sentimiento de solidaridad y continueis con esta idea de marchar de misiones.

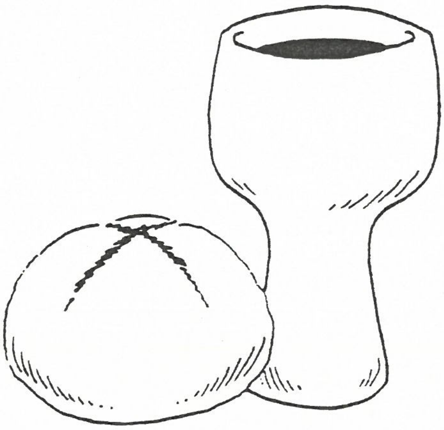
¡Animos y adelante con esta inquietud!

Acolitat

* EL DIA 5 DE DESEMBRE A LES 8 DE LA TARDA, FOREN INSTITUÏTS D´ACOLITS 8 COMPANYS SEMINARISTES (7 DE CINQUÈ DE TEOLOGIA I UN EN ETAPA DIACONAL). L´ACTE ES CELEBRA A LA CAPELLA DEL SEMINARI I FOU PRESIDIT PEL BISBE AUXILIAR EMÈRIT DR. RAMON DAUNAL I SERRA.

UN D´AQUESTS COMPANYS INSTITUITS, ENS HA FET AQUEST COMENTARI DE LA CELEBRACIÓ I DEL SIGNIFICAT DE REBRE L´ACOLITAT.

El passat 5 de desembre i com a preludi de la gran setmana dels ponts o de la Constitució Immaculada com popularment ja se l´anomena, vam ser instituits acòlits una colla de cinquè: L´Agustí, el Carles, el Sergi, el Josep Maria, el Pere, el Rafa i en Joan a l´etapa diaconal. La majoria de vosaltres ja hi vau assistir i sabeu prou com va ser. No cal dir que us agraim la vostra pregària i la vostra companyia. Estar amb els amics en aquests petits moments important de la vida és prou important.

De fet, aquest ministeri va molt unit amb el lectorat i ens adreça principalment vers la celebració eucarística. Ajudar al que presideix la celebració, distribuïr la comunió, vetllar per la bona marxa de les coses i altres detalls que se´ns demanen des d´aquest ministeri. Tot plegat ens ha de dur a una actitud de pobresa i compromís, ja que tindriem el perill de restar en una tasca molt angelical o de lluiment. L´acolitat ens ha de portar al servei, a l´entrega generosa, a esdevenir acòlits-servidors dels que més ho necessiten: pobres, malalts i marginats.

Ens porta a l´encarnació en els nostres barris i pobles, moviments, grups i parròquies.

PO

També és normal que en ocasions com aquesta hom faci un repàs de la seva trajectòria, la seva vocació, el seu compromís. Esdevé doncs, un moment de mirar endarrera però també alhora endavant, refermar el compromís, renovar la vida i esdevenir millors deixebles de Jesucrist.

Finalment demanem el vostre ajut. A través de la vostra companyia, la vostra pregària, el vostre testimoni, esdevindrem autèntics militants-deixebles de Jesucrist. Gràcies ja des d´ara.

CARLES CATASÚS

PO

PO

Festa de Nadal

EL DARRER DIA AL SEMINARI DE L'ANY 1989, (22 de DESEMBRE) ES REALITZÀ LA FESTA DE NADAL PER TOTS ELS SEMINARISTES: AL MATÍ ES REALITZÀ LA DE LES FACULTATS. I A LA TARDA AL SEMINARI ON DESTACÀ EL SHOW TITOLAT "TOTA UNA VIDA" O RECULL DE PERSONATGES QUE HAN PASSAT PER LA VIDA DE MN RAMON PRAT.

El divendres 22 de desembre fou el darrer dia d'estada al Seminari de l'any. En el mateix dia s'hi conjuntaren les activitats de celebració nadalenca del Seminari i de les Facultats.

La festa a la Facultat

Les activitats d'aquest dia començaren a les 9 del matí amb una simbòlica primera hora de classe, que tenia el sentit d'ésser la darrera de l'any. En acabar aquesta, alumnes de teologia i filosofia es trobaren a la capella del Seminari per celebrar una Eucaristia preparada pels alumnes (Hi havia un grupet amb instruments musicals que animava la celebració, pregàries preparades, fulls de cants...) i presidida pels degans i vicedegans de Teologia i Filosofia (Gaspar Mora/Ignasi Salvat i Josep Maria Coll/Joan Enric Vives) així com pel rector del Seminari de Barcelona. Presidí i homilià el P. Coll.

Finalitzada la celebració, començà la part festiva de la jornada matinal: El "Christmashow" o show nadalenc, on amb to humorístic i de participació, els alumnes dels cursos de Filosofia i Teologia realitzaren diverses activitats per animar el personal (cants, teatre, parodies...) Cal esmentar especialment la menció humorística que molts alumnes de teologia feren del fet fundacional de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia.

En acabar les diverses intervencions dels cursos en Xavier Morlans, ens cantà algunes de les seves cançons, destacant per la seva emotivitat la versió catalana -traduïda pel mateix Morlans- de la cançó "Hermano Ellacuría" que el cantautor Luis Alfredo dedicà al rector de la U.C.A Salvadorenya i a tots els màrtirs d'aquell país sudamericà.

Per acabar, com ja es habitual, els alumnes compartiren una mica de cava i torrons.

"Tota una vida"

A les 2 i després d'acomiadar els companys de Facultat, els seminaristes de les tres residències ens aplegarem al menjador del Seminari Conciliar per compartir el dinar de festa de NaDAL

PO

En acabar el dinar i mentre acabavem de prendre el cafè, es presentà el show nadalenc del Seminari: el programa televisiu "Tot una vida", un programa que intenta fer un recorregut per la vida d'algun personatge important: en aquest cas el personatge era d'excepció: Mn Ramon Prat

També hi hagué sorteig, coincidi amb la data que era (El dia de la Loteria Nacional). El "Gordo" (=Sergi Gordo) calgué en mans d'en Josep Maria Fons.

I amb els records de Mn Prat per totes les families i les pàrròquies i amb el desig d'unes bones festes es conclogué la Jornada Festiva de Nadal.

E.P.O.

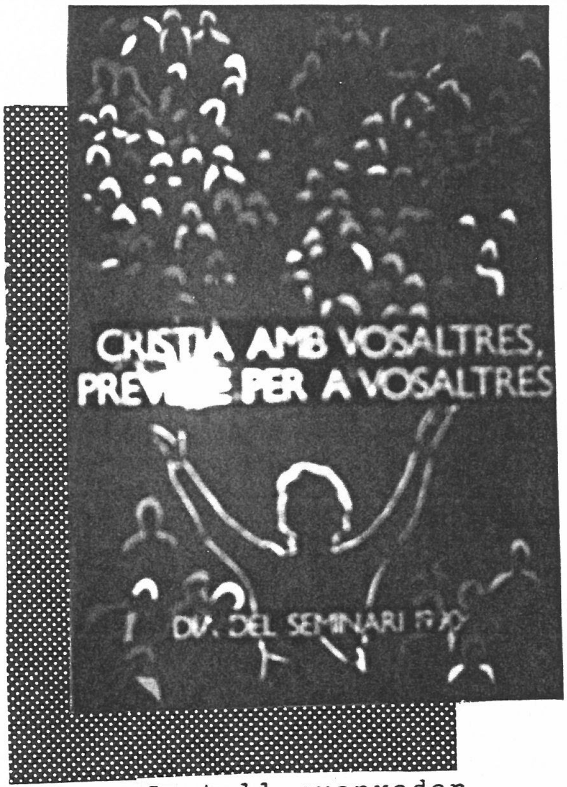
Concurs de cartells "Dia del Seminari, 1990"

Un any més es convocà el concurs de cartells "DIA DEL SEMINARI, 1990", per escollir el cartell que servirà per la campanya vocacional d'enguany, al març, coincidint amb la diada de ST. Josep.

El dia 11 de desembre, es reuní el jurat que qualificà els cartells i otorgà tres premis, el del cartell guanyador, que es convertirà en el poster del dia del Seminari, i dos accèsits.

El Jurat estava format pel Sr. Francesc Subarroca i Ferrer, president, el Sr. Jaume Socias, la Sra. Pilarín Bayés, Mn Joaquim Calderé, Mn Ramon Sàrrias, Mn Màrius Rodrigo, Mn Ramon Oller i Mn Josep Maria Jubany, que feia de Secretari.

Després de deliberar el veredicte fou:
Cartell guanyador: Maria Escolà
Primer accèsit: Antoni M. Canals
Segon Accèsit: Jordi Campabadal

PO

Cartell guanyador

PO

Primer accèsit

PO

Segon Accèsit

Jornada Diocesana de Preveres.

EL DIA 2 DE GENER DE 1990 SE CELEBRÀ AL COL.LEGI "LA SALLE BONANOVA" la "TERCERA JORNADA DIOCESANA DE PREVERES". AQUEST ANY PORTAVA PER TÍTOL "LA LITÚRGIA I L´ESPIRITUALITAT DEL PREVERE". LA JORNADA ON PARTICIPEN PREVERES, DIAQUES I SEMINARISTES DE LA DIÒCESI COMPTÀ AMB LA PONÈNCIA AL MATÍ DEL DR. PERE TENA I A LA TARDA AMB LES INTERVENCIONS DELS SRS. XAVIER BATALLA I JOSEP MARIA AINAUD DE LASARTE, QUE PARLAREN SOBRE LA INCIDÈNCIA EN EL CATOLICISME DELS ESDEVENIMENTS DE L´EUROPA DE L´EST.

El dimarts dia 2 de novembre, al Col.legi de la Salle Bonanova, se celebrà la III JORNADA DIOCESANA DE PREVERES, que enguany portà com a lema "LA LITÚRGIA I LA VIDA ESPIRITUAL DEL PREVERE".

Cap a les 10 del matí començaren a arribar els preveres de la diòcesi per inscriure´s o bé recollir els tickets i les carpetes informatives que eren distribuïdes per un grup de seminaristes -com ja és habitual-.

Un cop formalitzades les inscripcions, s´inicià la Jornada amb una pregària i posteriorment el Sr. Cardenal donà la salutació i l'inici oficial de la Jornada.

La manca de vocacions

En Sr. Cardenal-Arquebisbe aprofità el moment de la salutació per recordar -entre altres temes- la manca de vocacions. El Bisbe expressà amb gran preocupació la pobressa de vocacions al sacerdoci. I recordà als preveres que allà es trobaven la necessitat de treballar en aquesta importantíssima tasca com indica ell mateix a "La joia de ser capellà".

Mn Pere Tena

A continuació fou presentat el ponent del matí que aquest any fou el Dr. Pere Tena i Garriga, que és l´actual sots-secretari per a la Congregació del Culte Diví. La presentació del ponent corrè a càrrec de Mn Lluis Bonet.

Mn Pere Tena, recordant el que Mn Bonet recordà a la presentació, cità els dos gran esdeveniments, al voltant dels quals es veia important tractar el tema de la jornada, d´una banda el ressó del congrés d´espiritualitat per a preveres de Madrid, i d´altra el proper III CONGRÉS LITÚRGIC DE MONTSERRAT.

Mn Tena afegí una altra efemèride: Els 25 anys de la "Sacrosantum Concilium".

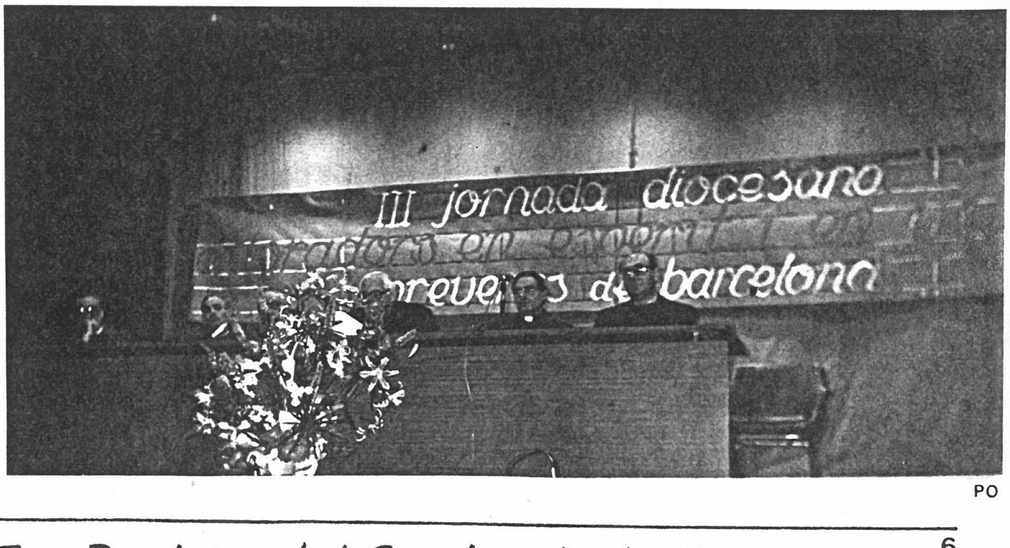
La xerrada estava dividida en dues parts: la primera titolada "L´estil sagramental de la vida cristiana" era un intent de fonamentació teològica entre litúrgia i vida espiritual.

A a aquesta primera part Mnr Tena destacà les següents afirmacions:

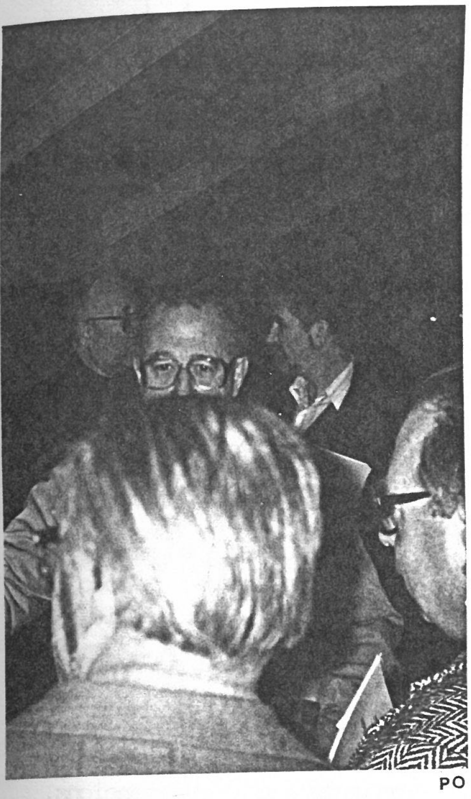
-La iniciativa divina de la salvació (SC 7)
-La litúrgia com actualització del ministeri sagrat de Crist.
-Els sagraments com a moments institucionalitzats volguts per Crist, on Ell surt a l´encontre dels seus fidels per confirmar-los la comunió amb el Pare.
-La realitat que el ministre sagrat actua en persona de Crist, com otorgadors dels dons de Déu per Crist.
-El perill del prevere de creure´s dominador o posseïdor del sagrament
-La necessària col.legialitat i fraternitat entre els ministres.
-El record conclusiu que la vida cristiana espiritual es bàsicament l´escolliment de la gràcia que Déu ens ha donat per Crist.

La segona part portava per títol "Un fet d´ordre espiritual", i el tema que intentava tractar era el de que la reforma litúrgica demana reformadors en sintonia amb ella.

En aquest sentit Mn Tena assenyalà que el desafiament de a Reforma Litúrgica demana una autèntica conversió espiritual. Es referí a les moltes errònies malformacions que s´estan fent reformant particularment la litúrgia.

PO

PO

Mn Tena plantejà la següent pregunta al Presbiteri: Som fidels a lesreformes del Concili, o bé hem anat més enllà?

Es tractà també la incidència de la reforma en el plantejament de la vida espiritual del ministre ordenat. I també de com aquesta tasca refomadora està al servei del Poble sant de Déu, com es va veure clarament sobretot en tres aspectes: la celebració cara al poble, la homilètica i la participació del poble en la litúrgia de les hores.

Mn Tena plantejà una nova pregunta: Prenem seriosament els laics perquè assimilin totes les reformes?.

Per concloure aquest segon apartat s'afirmà que la Reforma és una activitat transitòria. mentre que l'actualització de la litúrgia és una tasca permanent.

A la CONCLUSIÓ de la seva ponència, Mn Tena destacà la gran importància que tingué el Primer Congrés de Litúrgia de Montserrat l'any 1915, i afirmà que aquest III està en la bona línia -com afirma el Sant Pare- d'aprofondiment en la litúrgia de l'Església a partir de les normes vigents.

La resta d'activitats de la Jornada

Després de la intervenció de Mn Tena, hi hagué una breu estona de descans, prèvia a un diàleg sobre la temàtica tractada, que es prolongà fins que arribà l'hora prevista per a la celebració de l'Eucaristia que com també és habitual se celebrà a la parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova.

L'Eucaristia fou presidia pels bisbes de la diòcesi: el Sr. cardenal i els bisbes auxiliars Daumal i Martínez Sistach, i concelebrada des de l'altar pels preveres ordenats aquest darrer any i els membres del Consell Episcopal i altres càrrecs eclesiàstics. La breu homilia fou pronunciada pel bisbe auxiliar emèrit Dr. Ramon Daumal, i en acabar-se la celebració en Manuel Gómez llegí unes paraules en nom dels que han estat ordenats darrerament.

A continuació el dinar: al menjador del Col.legi i després una nova estona d'esbarjo aprofitad pels preveres, diaques i seminaristes per canviar impressions.

Incidència en el catolicisme dels esdeveniments de l'Europa de l'est.

La temàtica de la tarda consistí en rebre informació i donar pas a la reflexió sobre "els esdeveniments històrics que tenen lloc a l'Est d'Europa. incidència sobre el catolicisme.

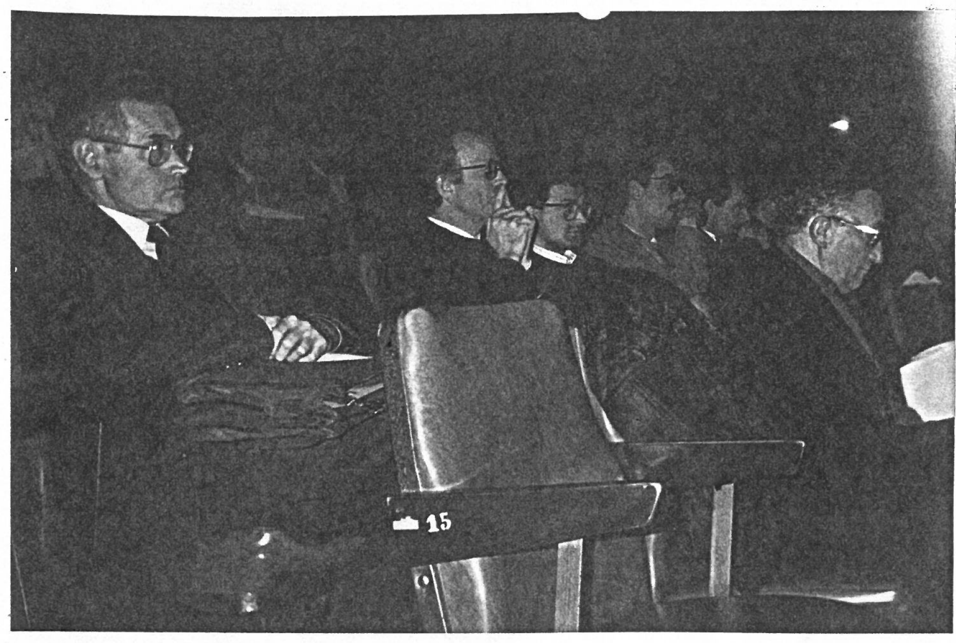
Per tractar aquest tema es convidaren dues persones amplament conegudes pels mitjans de comunicació:

En Xavier Batalla i Garcia, és llicenciat en periodisme i ha treballat com a redactor a diferents diaris com El Correo Catalán, El diari de Barcelona, El País, o La Vanguardia, on treballa actualment.

Batalla parlà dels esdeveniments històrics de l'Europa de l'est. Segons ell, el canvi de l'Est fa veure un canvi profund en tota l'escena internacional. No només a l'est.

La revolta polaca dels 80 té molt a veure amb els esdevenimen posteriors a la resta dels països de l'Est però no és extrapolable a tots.

Les conseqüències primàries d'aquests futurs canvis es refereixen en primer lloc a l'Europa

PO

de l´Est, però a continuació a tot el món. I són segons ell:

-La recuperació de la història pròpia dels països de l´Est.
-La nova relació entre el que han estat fins ara les dues grans potències: Estats Units i La URSS.
-Una Europa reforçada que lluita per la seva unitat política i econòmica.
-Confirmació de la victòria dels dos països derrotats a la segona Guerra Mundial: Alemanya (amb una possible reunificació) i el japó.
-Profundització de la pobresa dels països del tercer Món, amb els països rics.

El segon ponent fou en Josep Maria Ainaud de Lasarte, redactor d'Historia i Vida i de diversos mitjans de comunicació, així com regidor a l´Ajuntament de Barcelona. El tema que tractà: la incidència en el Catolicisme dels fets que anteriorment cità el Sr Batalla.

Ainaud començà la seva explica - ció dividint la història de la humanitat en 3 grans moments:

-Moment religiós: fins al s. XVIII, on totes les religions -no només la cristiana- explicaven que aquesta vida no era més que un pas per "la gran vida" que era la vida eterna.
-Etapa del progrés: A partir dels segle XVIII. La ciència, el progrés, lo racional, s´imposa a la resignació.
-Etapa del benestar: Es l´etapa de després de la Segona Guerra mundial. Segons aquest plantejament hem vingut a passar-nos-ho bé. I aquells que no són rics, intel·ligents, són uns fracasats. Es l´etapa del consumisme i d´aconse - guir el màxim que doni benestar material.

A partir d´aquestes tres etapas Ainaud es fa la següent reflexiO: "Si l´Est ha de deixar el que és per entrar a aquesta tercera etapa del món occidental potser no val la pena.

També l´església ha de reflexion seriosament sobre el que això comporta. Perquè no estaria bé que aquella Església que ha estat perseguida i humiliada als països de l´est volgués tornar a la situació religiosa prèvia a l´arribada del Comunisme. Perquè aquella tampoc era bona. S´hauria de seguir més l´exemple de Polònia: on Solidaritat (un moviment clarament cristià) no vol tornar enrera sino que mira cap endavant vers un món nou.

El Catolicisme ha de donar un missatge a aquesta nova Europa, no el del Capitalisme i el Consumisme, sino el de la llibertat i la defensa de les nacionalitats.

Quina pot ser la nostra aportació, com a catòlics?

En l´àmbit cultural, encara que no ho sembli, ben poca cosa podem oferir, però un missatge d´esperança i germanor sí que el podem donar. un missatge que analitzi les coses i vagi a fons.

En aquest sentit Joan Pau II ha trencat l´esquema tradicional de "dretes i esquerres", ja que ell no és qualificable en aquests dos camps.

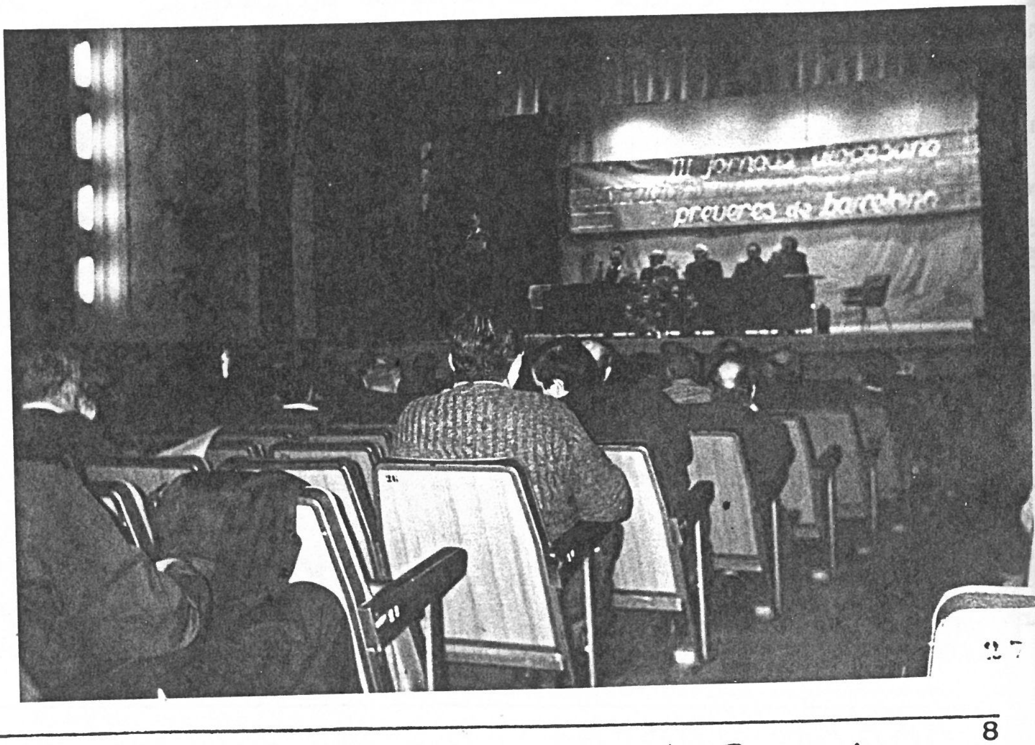
Els tres grans valors de la Revolució Francesa: la llibertat la igualtat i la fraternitat, són vàlids per tota la humanitat, i pel catolicisme també. Pel Catolicisme són vàlids en tant que hi ha un Pare comú.

En acabar la seva intervenció Ainaud de Lasarte formulà una pregunta vàlida pel nostre món i pel nostre pais, per sapiguer si som capaços d´ajudar als països de l´Est: Som capaços de mostrar un missatge engrescador als nostres joves i a la gent marginada?.

No podem tancar-nos en nosaltres no podem tancar-nos tampoc a Europa, hem de ser solidaris amb tothom i amb tota la resta del món.

En acabar la intervenció del Sr. Ainaud es donà un torn de preguntes o intervencions, algunes per escrites, d´altres formulades des del micròfon.

Conclogué la Jornada el Cardenal Arquebisbe Dr Jubany assenyalant que ja era l'hora prevista per donar per acabada la diada i sense més preàmbuls aquesta fou donada per acabada.

La Fundació JOAN MARAGALL

* LA FUNDACIÓ "JOAN MARAGALL", ÉS UNA INSTITUCIÓ SORGIDA A INICIATIVA DEL CARDENAL JUBANY I PRESIDIDA PEL DR. ANTONI MATABOSCH QUE FOMENTA EL DIÀLEG ENTRE LA FE I LA CULTURA. AQUESTS DARRERS MESOS HAN ESTAT MOLT IMPORTANTS EN LA JOVE VIDA D'AQUESTA FUNDACIÓ. CAL ESMENTAR LA SEVA INAGURACIÓ OFICIAL, EL SIMPOSI SOBRE EL CRISTIANISME I ELS VALORS DE LA MODERNITAT I EL CICLE DE CONFERÈNCIES SOBRE LES GRANS RELIGIONS.

UN GRUP DE SEMINARISTES HEM PARTICIPAT D'AQUESTES ACTIVITATS, COM ESPECTADORS O COM A COL.LABORADORS.

PRESENTEM AQUÍ UN PETIT RESUM DELS CONTINGUTS I ACTES D'AQUESTA FUNDACIÓ.

La Fundació Joan Maragall

QUÈ ÉS EL CENTRE CRISTIANISME I CULTURA "JOAN MARAGALL"

Aquesta Fundació creada sota els auspicis del Cardenal Narcís Jubany al gener de 1989, té com a objectiu en paraules del Dr. Antoni Matabosch, president de la Fundació "promoure sempre que es pugui un diàleg entre el Cristianisme i la Cultura actual". Mn Josep Maria Rovira Belloso, membre del Patronat de la Fundació afegeix: "La Fundació afavoreix el diàleg, el convenciment que la fe genera cultura, segrega recursos humans i formes de vida. No és pas una idea total creure que les cultures autònomes s'hi troben bé en el solc nutrici de la fe".

GNo és l'única institució que treballa en aquest camp, però els seus fundadors creuen que convenia una institució que amb més empenta i amplada col.laborés en el diàleg fe-cultura.

EL NOM DE LA FUNDACIÓ

El fet que la Fundació porti el nom de Joan Maragall, es basa en la figura d'aquest pensador català que essent creient i laic simbolitza el diàleg entre fe i cultura, com intenta aquesta institució.

Maragall és conegut per la seva amistat amb el bisbe Josep Torras i Bages, fet que feia compatible amb la lectura de pensadors importants de la cultura del seu moment, fins-i-tot d'aquells que pregonaven la mort de Déu, com és el clar cas de F. Nietzsche.

El Maragall humà també és home admirable, per la seva defensa d'aquells que no tenen veu. Maragall era a més un home de pregunta franca i de resposta a la llum de l'Evangeli com es mostra al seu conegut "CÀNT ESPIRITUAL". Altres obres conegudes d'aquest pensador són: "La ciutat del perdó" i "l'Església cremada".

FUNDACIÓ
FE-CULTURA
CENTRE CRISTIANISME I CULTURA
JOAN MARAGALL

ELS MEMBRES DE LA FUNDACIÓ

La Fundació és conduida per un patronat format pels següents membres: Antoni Matabosch, Dr en Teologia i ex-degà d'aquesta Facultat, delegat episcopal de pastoral universitària i de les relacions Fe-Cultura, n'és el President.

Pere Lluis Font, és el vice-president, i Josep Maria Carbonell el secretari.

Els altres membres són Josep Maria Ainaud de Lasarte, Jaume Lorés i els professors de les Facultats de Teologia i Eclesiàstica de Filosofia: Josep Maria Rovira Belloso, i Josep Maria Via Taltavull.

La Fundació compta a més amb un gerent: El Sr. Antoni Bentué.

A la seva seu (Rivadeneyra,3) s'atèn de 10 a 2, i de 4 a 8.

Antoni Matabosch

LES ACTIVITATS DE LA FUNDACIÓ

Entre les activitats de la Fundació que ja funcionen o estan previstes, cal esmentar: la creació d'un centre de documentació sobre la temàtica fe-cultura apareguda a la premsa i a revistes internacionals seleccionades i l'avaluació de l'estat de la cultura en relació amb la fe; l'organització i co-patrocini de simposis i conferències que tractin temes d'actualitat i la publicació de llibres i obres menors; també cal assenyalar la presència en mitjans de comunicació escrita amb articles d'opinió, com per exemple els que darrerament han aparegut a "La Vanguardia".

Sobre els actes puntuals i participatius, cal citar els futurs premis "Joan Maragall" sobre "Ètica, Humanisme i Cristianisme", els cicles de conferències: el proper versarà sobre cultura contemporània. I el Simposi Internacional anual l'últim trimestre de l'any.

PO

El Simposi Internacional

cristianisme i valors de la modernitat.

El primer acte públic de la Fundació va ser un simposi internacional amb la pressència d'importants pensadors de la geografia mundial sobre el tema "Cristianisme i valors de la modernitat (200 anys de la Revolu - ció Francesa).

Les sessions es realitzaren a L'Ateneu Barcelonès: un lloc de reconeguda tradició cultural, on sempre han estat benvingudes les més variades ideologies. L'horari a les 7'30 de la tarda entre el 24 d'Octubre i el 2 de novembre.

L'objectiu d'aquest cicle era reflexionar entorn del valors sorgits de la Revolució Francesa que han permès aprofondir culturalment la vivència cristiana Es tractava de veure a partir d'una relectura de la Revolució Francesa què resta avui i com es viuen els tres ideals de la revolució bicentenaria: "Llibertat, Igualtat i Fraternitat que inculcaren a tota la Societat Universal els valors de la Modernitat.

En ser internacional, el simposi, assegurava una visió àmplia del tema, no tancant-se a la visió espanyola o catalana, sinó arribant a França, Alemanya i Xile.

Hi estigueren inscrites més de quatre-centes persones.

La sessió inagural es realitzà el dimarts 24 d'octubre i comptà amb la ponència en alemany del professor de la Universitat alemanya de Tübingen, Jürgen Moltmann, i la temàtica fou: "Llibertat, igualtat i drets humans avui."

El dijous 26 comptà amb la presència de 2 ponents que tractaren el tema de la llibertat: l'escriptor barceloní Josep Maria Castellet, sobre "L'experiència de la llibertat", i el filòsof francés (que parlà en castellà) Roger Garaudy sobre "Llibertat de Déu i drets de l'home".

Garaudy és un conegut intel.lectual francès, nascut a Marsella l'any 1913 que combinà cristianisme i comunisme als anys 30 i que formà part del comité central del PCF (del 1945 al 1970) Ja que fou expulsat per les seves crítiques després del maig del 68. Més tard abandonaria el catolicisme i es convertiria en seguidor de l'Alcorà, si bé refusant sempre tota postura d'islamisme integrista.

Per Garaudy hem de refer el caire universal i finalístic que alguns han volgut donar als drets de l'home sorgits de la Revolució Francesa ja que aquests pertanyen al seu temps i moment històric. I per molt gran que sembli el pas donat per aquesta revolució, només beneficià politica i econòmicament a una minoria: la burgesia. La democràcia sorgida de la revolució no és ni serà mai -en paraules de Jean Jacques Rousseau- una veritable democràcia.

Al nostre segle succeí quelcom semblant amb la revolució russa i els drets socials que no portaren a la igualtat sinó a la dictadura.

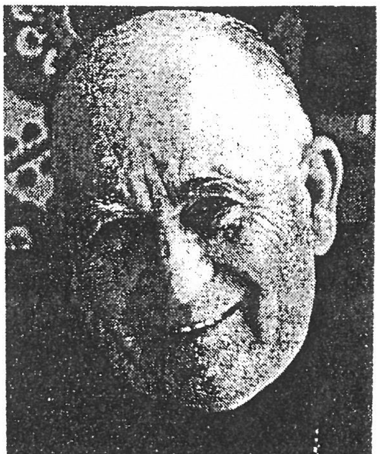
Només L'Islam -opina Garaudy- ha permès una veritable revolució: la revolució social contra el feudalisme que implicà una autèntica evolució social, però que a l'igual que el cristianisme ha caigut en decadència quan es confon poder polític i espiritual.

El dimarts 31 també hi hagueren dos ponents: Eugeni Gay, degà del Col.legi d'Advocats i Director de l'Institut de Drets Humans de Catalunya que parlà del tema: La igualtat com a principi fonamental del Dret avui". I el cardenal Raúl Silva Henriquez, bisbe emèrit de Santiago de Xile que parlà de: "Igualtat i Drets Humans". I comptà amb la participació del cardenal Narcís Jubany.

El cardenal Silva Henríquez és conegut internacionalment per haver rebut el premi "Príncep d'Astúries" i per ésser el fundador de la Vicaria de la Solidaritat, que ha treballat enormement pels drets humans a Xile, sota la dictadura del general Augusto Pinochet. La Vicaria ha atès centenars de mils de persones.

El cardenal Silva parlà de la desigualtat a Sudamèrica basada en una estructura social medieval, i de la necessitat de trobar el camí del consens, de l'amistat i la pau.

El dia 2 de novembre -darrer del simposi- es comptà amb dos nous ponents: El Dr. Josep Maria Rovira Belloso, que tractà la temàtica "Modernitat i secularitzacions de la fraternitat", i el filòsof i pensador Jose Luis Aranguren.

Aranguren creu en la dimensió pública del cristianisme, però segons ell, no és la que dóna Joan Pau II. Sobre el tema del Simposi pensa que els drets humans han avançat força en els papers però no tant a l'hora de la veritat. No és legítima per exemple la tortura però es practica. Evolució sí, ¿però real?. Reconeix que com intel.lectual critica des de fora, però creu que aquesta és la seva tasca.

Creu que l'Església a Espanya encara és un tercer poder i afirma que l'Església no s'hauria de convertir necessàriament en una estructura de poder.

ARANGUREN va néixer l'any 1909 i és un pensador que destaca per la seva preocupació per la situació i deures del catòlic, en especial l'intel.lectual davant la problemàtica del món. Desposseit de la seva càtedra d'ètica a Madrid en temps del franquisme (1965) es defineix com un cristià heterodox.

La Inaguració Oficial

Malgrat haver-se realitzat el Simposi "Crisitianisme i valors de la Modernitat" i la primera conferència del Cicle "les intuicions de les grans religions", el dia 15 de desembre se celebrà la Inaguració Oficial de la Fundació JOAN MARAGALL a la seu central de la Caixa d'Estalvis de Catalunya.

L'acte fou presidit pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona Narcís Jubany, i comptà amb la presència del President de la Generalitat Jordi Pujol, el president del Parlament de Catalunya Joaquim Xicoy, l'alcalde de Barcelona Pasqual Maragall, el President de la Diputació Manuel Royes i altres autoritats polítiques, culturals i eclesiàstiques.

El Dr. Antoni Matabosch a la presentació de la Fundació afirmà:"La fundació intentarà estar present tant a l'àmbit cultural com eclesiàstic. El cristianisme ha d'encarnar-se a la cultura contemporània. Considerem que tot això constitueix una necessitat urgent en l'intent d'establir un debat sobre el sentit cultural de la perspectiva religiosa i sobre les possibles inquietuts religioses de la cultura".

Mataboscn comentà el perquè del nom de la institució, així com les activitats fetes i els projectes de futur.

A continuació el Sr. Jordi Maragall i Noble i el Sr. Jaume Lorés comentaren els aspectes més significatius de la vida pública i espiritual de l'escriptor català que dóna nom a la Fundació.

L'alcalde Maragall després de recordar la figura de Joan Maragall i la seva relació amb la ciutat, animà la Fundació a fer la seva tasca. Una tasca important -assenyalà- perquè no es feia des de la política. Després, el President Pujol també tingué unes paraules on destacà que aquell era un dels actes que l'interessaven personalment i no tant com a president.

El Cardenal Jubany tingué unes paraules de cloenda on afirmà que la Fundació no havia estat una forjació personal seva sinó de tota la fundació. Es referí a la necessitat de diàleg Fe-Cultura pel que recordà les seves paraules a les darreres inaguracions de les Facultats de Teologia i Eclesiàstica de Filosofia.

El Cicle de Conferències

LES INTUÏCIONS FONAMENTALS DE LES GRANS RELIGIONS

La segona activitat multitudinària de la Fundació JOAN MARAGALL ha estat el cicle de conferències sobre el tema "Les intuïcions de les grans religions" que se celebrà a l'Auditori de la Caixa de Barcelona, durant 6 dies, a les 8 de la tarda i amb places limitades.

Amb aquest cicle es pretén fomentar el diàleg interreligiós i cultural a partir de les grans religions i de les seves característiques essencials. Si bé el cicle només pogué abastar aquelles 6 que susciten un interès major al nostre món cultural: Islamisme, Judaisme, Cristianisme, Budisme i Hinduisme.

El dijous 14 de desembre es tractà L'Islamisme a càrrec de Roger Garaudy, director de l'Institut ecumènic per al diàleg de les cultures a Torre Calahorra (Còrdova). Per Garaudy, Còrdova representa el sentit que dóna missió a la seva vida: ajudar als europeus a prendre conciència del fet islàmic que s'uneix amb les tradicions judeo-cristiana i greco-romana.

El dilluns 18 fou El Judaisme la religió a tractar, i el ponent el Rabí Baruj Garzon (nascut a Tetuán l'any 1937, gran rabí de Madrid (1968-78) i actual conductor del programa religiós de TVE dedicat al judaisme.

El dimecres 20 Pere Lluis Font, vice-president de la fundació i professor d'història de la Filosofia i de Filosofia de les Religions tractà El Cristianisme.

Els dies 16 i 17 de gener tingueren un únic ponent es tractà de Raimon Panikkar, professor a les Universitats de Benarés (India) i Santa Bàrbara (California), tractà sobre L'Hinduisme i El Budisme, religions de les que n'és expert pels molts anys transcorreguts a la India.

El cicle es clogué amb l'aportació d'un altre membre del Patronat, el professor Josep Maria Via Taltavull, que realitzà la conferència: "L'experiència religiosa". com a visió conjunta del fet religiós. Mn Via és professor de Fenomenologia de les Religions, a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya.

PO

El camí encetat

Amb poc temps d'existència la Fundació Joan Maragall ha començat a portar a terme la seva difícil tasca. El simposi i el cicle de conferències han comptat amb un ampli gruix d'expectadors, no simplement passius sinó actius i interessats per la temàtica, com es veu per l'interés per a rebre les ponències o les preguntes plantejades als conferenciants. El simposi desbordà el nombre previst de participants i el cicle de conferències hagué de limitar les seves places amb gran lament per aquells que no s'hi pogueren inscriure a temps. Tot això és mostra d'aquest diàleg que pretén aconseguir la Fundació, també ho és l'esforç per a portar personatges-conferenciants i ponents que pertanyin a amplis marges de mentalitat ideològica, cultural i religiosa.

Es fàcil parlar de diàleg entre les cultures o entre la fe cristiana i les altres mentalitats religioses. Es fàcil remetre's a Lumen Gentium 15-16, o Gaudium et Spes, 92, per afirmar la necessària relació entre creients i no creients, entre creients cristians i no cristians.

Possar-ho a la pràctica és més complexe, per això la Fundació ha començat amb força aquesta tasca tant necessària per a l'Església de finals del segle XX.

El camí estava ja marcat, el mateix Sant Pare en feia referència a "Redemptor Hominis",6 i es conegut el gran interés del nostre cardenal per aquesta temàtica com es veu a les seves darreres intervencions a les sessions inagurals de les Facultats. Precisament en una d'elles, la de 1987, destacà la lliçó inagural de Mn Rovira Belloso, que fou un important element de comentari i diàleg. Ara la Fundació hi contribuirà enormement a aquesta missió tant important per una Església que no pot restar mai tancada en sí mateixa.

R. OCTAVI SÀNCHEZ

Amb Sandalio

¿Cual es tu trabajo en las prisiones?

En primer lugar hay que decir que no soy yo sólo sinó una comunidad. Yo tengo muy claro que no se puede ser cristiano a tope en solitario. Y si uno tiene que sentir que pertenece al Cuerpo de Jesús, el cuerpo de Jesús tiene sus mediaciones, y como la parroquia no acaba de funcionar bien, pues de comunida tiene poco, me parece que lo más auténtico és la comunidad de vida: las comunidades de compromiso, de hacer juntos cosas pero vivir separados, compartir de alguna manera los bienes. Yo creo que una de las mediaciones para vivir el Evangelio es vivir en comunidad de vida y tenerlo todo en común. Si hablo por tanto yo hay que tener en cuenta que somos unos cuantos.

Y nos dedicamos por una parte a evangelizar en las prisiones y por otra parte a evangelizar fuera de las prisiones: en las parroquias y en las calles. Nuestro punto de partida es la cárcel, es elo motivo, y más que la cárcelo son los presos. Entonces vamos a las parroquias para sensibilizar a la gente de una cosa fundamental en la tarea de Cristo Libertador. El se definió como el ungido para anunciar la libertad de los presos. En el juicio final preguntará si habremos ido a visitarle cuando estuvo preso, y según lo que digamos nos dejará pasar o no.

> "En el juicio final, Cristo nos preguntará si hemos ido a visitarle cuando estuvo preso, y según lo que digamos nos dejará pasar."

* SANDALIO ÉS UN CAPELLÀ DE CANTÀBRIA ENCARREGAT DE DIVERSES PRESSONS DE L´ESTAT. AQUESTA ENTREVISTA MOSTRA LA SEVA TASCA I LA SEVA OPINIÓ SOBRE LA PROBLEMÀTICA DE LES PRESSONS I LA TASCA PASTORAL QUE ALLÀ ES POT FER.

Nosotros queremos decirle a la gente de las parroquias que tenga en cuenta estas palabras tan duras de Jesús y si alguno se siente llamado vocacionalmente a servir a Jesús en los presos, nosotros lo orientamos y le decimos a quien tiene que unirse porque no puede ir en solitario.

¿Y a la gente de la calle que les decimos? Pues el mismo discurso pero más "light": las prisiones y el sistema penal que las produce es absolutamente injusto e inhumano. La gente de la calle quiere sentirse humana y entonces tiene que luchar para que eso quede destruido y para que en lugar de esó aparezca otra alternativa, otra nueva forma de cumplimiento de la pena que no se preocupe tanto de crear culpables y de castigar cuanto de reparar los daños y ayudar a las victimas, teniendo en cuenta que esta reparación y ayuda a la víctima tiene que tener como uno de los protagonistas al delincuente. La pena no debe ser un castigo inútil y contraproducente, sino que sea la manera de que la víctima y el delincuente se puedan sentir más personas.

Pero ¿El Estado invierte mucho en prisiones?

Desgraciadamente el estado como en muchas otras cosas tiene una dirección pública y absolutamen te equivocada. Lo que pasa es que obedece a ciertos intereses. De los presos come mucha gente y vive... Por otra parte los presos y cárceles en estas bolsas de pobreza que que la sociedad genera para defender sus intereses hace que hay unos cuerpos represivo de estas bolsas que son Poder para el Estado. Al Estado le interesa por muchos motivos que todo eso continue adelante y se fortifique. Pero a nosotros que seguimos otras ideas bastante contrarias y que creemos que la única política que puede valer algo es la del PADRENUESTRO nos parece que se debe luchar contra este discurso.

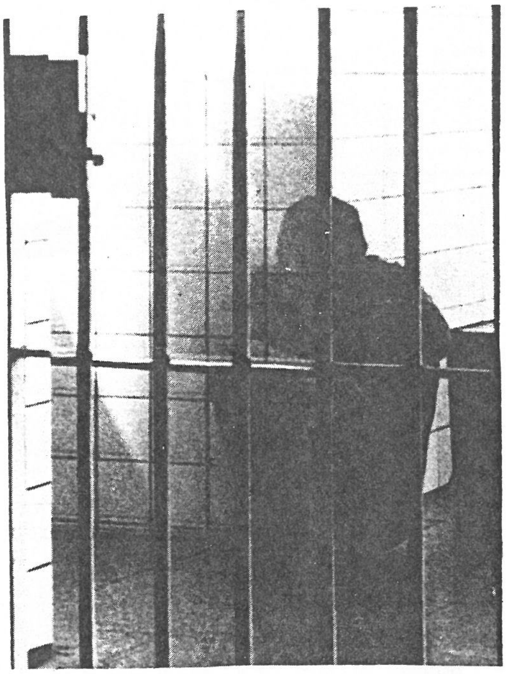
¿Cómo acoge la gente el mensaje que lleváis?

Nosotros buscamos gente que pueda unirse a nosotros, o al menos coordinarse, gente que entienda que si se le pide una actuación para la cárcel hay que ir preferentemente, y que si se les pide que sean monitores en talleres ocupacionales en una cárcel, que entiendan que eso sí es evangelizar y sobre todo hacerlo por cuestión de fe, y se van consiguiendo fichajes. A pesar de ello hay pocos animadores y agitadores que inviten a la gente y les faciliten la entrada a las cárceles, y hace falta mucha gente voluntaria y comprometida. Y ojalá en los Seminarios y Facultades de Teologia se hablara de estos temas que me parece que son centrales en el Evangelio.

En las prisiones, ¿Hay unidad de acción, de todos los que trabajáis en esta tarea?

Hay que saber como funciona una cárcel primero, entonces te das cuenta de que lo que preocupa a los que levan las cárceles es que haya seguridad y disciplina. Entonces todo lo que vaya contra eso se le pone pegas. Si una actividad cultural puede conllevar un peligro a la seguridad o al orden tiene las de perder. Por ejemplo después de una actuación de Migueli hubieron disturbios y pincharon a uno. A la semana siguiente que había prevista otra actuación dijeron que no, y eso que no tenía nada que ver con la actuación porque porque podía haber pasado en cualquier sitio y momento.

En una cárcel prima el control de la gente, entonces hay gente con buenas intenciones que intenta llevar una acción socio-cultural, pero es una dinámica que empieza. La gente de fuera que entra tiene buenas intenciones pero

no tiene las ideas muy claras, porque si tuviera las ideas claras no les dejarían entrar. Hay grupos en España que tienen ideas clarísimas pero tienen el acceso cortado.

¿Cómo ves la prevención de la delincuencia?

es donde hay que volcar los medios, lo mismo que es más interesante vacunar a la gente que gastar en medicinas, después, lo que ocurre, es que como hay que ser realistas hay que partir de lo que hay, entonces tienen que haber personas que hagan prevención, pero también liberación que es cuando esa persona sale con lo que se encuentra. Porque hay 32.000 presos y la mitad son preventivos y estan sin juzgar. ¿Porqué?, porque la justicia es una tortura. Y un 50 % podría estar en régimen semiabierto (durmiendo dentro y trabajando fuera) pero la realidad hace de eso papel mojado.

> "Ojalá en los seminarios y Facultades de Teología se hablara de estos temas que me parece que son centrales en el Evangelio".

¿Qué ocurre? Que tenemos que preocuparnos de una cantidad ingente de personas que sale y se encuentra con el cielo arriba y el suelo abajo, sin expectativas de trabajo, de enderezar su vida... ¿Porque que les pasa? REINCIDENCIA.

Se necesita prevención ¡Por supuesto! pero hoy de momento lo que se necesita mucho es liberación, que cuando alguien salga, haya quien esté dispuesto a echarle una mano. Es urgentísimo.

¿Porqué no entran en vigor los regímenes semiabiertos o otras fórmulas similares?

El régimen semi-abierto está en vigor pero para una minoría, sólo un 17%, y podía estar por la ley el 50 % y incluso más. Lo injusto es que haya una sola pena, la de la cárcel solo diversificada en intensidad para multitud de delitos totalmente distintos. Eso es absurdo! La pena tiene que ser totalmente distinta según los delitos. Por tanto una diversificación distinta de penas, lo que significaría hacer una legislación diferente a la vigente que es del año de Matusalén.

¿Como acogen los presos la tarea que lleváis en las cárceles?

Entendiendo por evangelización, el anuncio que va a la persona íntegra, nosotros entramos como colegas, pero la gente ve por lo que vamos: porque tenemos fe, entonces empiezan a preguntarnos. Yo he estado 2 años entrando en una cárcel sin hacer ninguna reunión religiosa, yendo de gratis para conocer y amar al preso. Cuando ven que vas de legal es fácil proponerles hablar de Dios porque entonces lo aceptan.

ENRIC HIDALGO
R. OCTAVI SÁNCHEZ

Amb LARRY HOGAN

* LARRY HOGAN ÉS UN SIMPÀTIC CANTAUTOR IRLANDÉS, AUTOR DE CANÇONS QUE AMB MELODIA ACTUAL TRACTA TEMES CRISTIANS DE FE. HOGAN ES CONEGUT PER ÉSSER L´AUTOR DE LA CANÇÓ "JESÚS ÉS EL ROCK´N ROLL" que EN LA SEVA VERSIÓ CATALANA HA TINGUT UN GRAN ÉXIT.

A AQUESTA ENTREVISTA LARRY HOGAN EXPLICA COM VEU LA SITUACIÓ MUSICAL CRISTIANA A EUROPA, I LA SEVA EXPERIÈNCIA ALS MULTIFESTIVALS, COM EL "DAVID´89" ON HI VA PARTICIPAR ACTIVAMENT.

HOGAN, MALGRAT QUE VEU MANCA D´INTERÉS A L´ESGLÉSIA EN EL DIÀLEG FE-CULTURA ESPERA I PREGA PERQUÈ AQUESTA ES PRODUEIXI EN CAMPS TANT IMPORTANTS COM LA MÚSICA,.

Qué penses del món dels cantautors cristians avui, que intenten introduïr la música actual dins la música d´inspiració cristiana?

Fa segles, la música era música, i l´Església la potenciaba, però no era necessàriament música religiosa, sinó simplement música, bona música. Penso que avui ha de tornar a fer-ho, ha de desenvolupar les arts, retornar la seva pràctica a Déu.

Podries fer una panoràmica de la situació de la música al teu país, Irlanda, i a Europa?

Ireland, gràcies a U2 ha esdevingut el centre, com els Beatles i Liverpool; i gràcies a ells altres grups i jo mateix són ara més escoltats que abans. Però això no ens ha de portar a perdre la nostra identitat i la nostra cultura. Ara hi ha un moment de confusió, però esperem que ho superarem.

A Europa, m´agrada veure cada vegada menys influència americanana i resorgir de nou la importància de la música europea.

Et sembla que l´Església està realment interesada en el diàleg entre fe i cultura moderna?

No. Em sembla que hi ha notables excepcions, però només excepcions. Crec que l´Església no ha entés que el jovent no està boig i no s´assabenta massa del que passa. Espera un diàleg entre iguals, en una terra de ningú, quan Jesús va anar a la gent sense esperar que vinguessin a Ell, i igual ha de fer l´Església, anar ella a cercar la gent, i ésser amb ells. Esperem (i preguem) que un dia sigui així. Per sort hi ha molts artistes que pel seu compte, com per exemple al Multifestival David, a tot el món intenten portar l´Evangeli a la música, al jazz, al rock, ...

¿Com valores el Multifestival David, on has participat ja en dues ocasions?

Penso que realment està molt bé, a més a més, molt espanyol, la qual cosa m´agrada. Per mi és la millor activitat de tipus catòlic que he vist a Europa. Crec que és un gran do de l´Esperit i que hem d´encoratjar tot el que d´aquí sorgeix, però tenir molt en compte de caure en el perill d´organitzar-ho i institucionalitzar-ho massa.

¿Creus que és fàcil i que és necessari, aplicar tota l´explosió de vida que és respira als multifestivals cristians a una renovació de les celebracions de l´Església?

Sí, crec que necessàriament s´han de "casar". Si la liturgia no canvia, nosaltres l´hem d´ajudar a renovar-se. No han de caminar paral.leles música i litúrgia, sinó unides, en un diàleg mútuament enriquidor. Però em sembla que per això hem de pregar bastant i que Sigui l´Esperit Sant, aquell que tot ho renova, el que ens ensenyi com.

ENRIC HIDALGO

Green Belt

EN XAVIER MORLANS ÉS CANTAUTOR I PROFESSOR DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA. ELL ENS EXPLICA LA VIVÈNCIA AL MULTIFESTIVAL "GREEN BELT", QUE S´INTENTA IMITAR DES DE BARCELONA AMB EL "DAVID" del QUAL ELL N´ÉS UN DELS PROMOTORS.

GREEN BELT
La història d´un multifestival.

La història d´aquest multifestival d´Anglaterra començà ara fa 25 anys, al´epoca dels multifestivals de rock (1974). Hi havia un grupet de seminaristes d´aquella època que vivien amb intensitat el fet d´aquests festivals multitudinaris i es preguntaven si aquests no es podrien viure des de la força i l´energia de la fe. Aquest grupet de seminaristen van anar avançant en aquest projecte iniciat des del 1969 i l´any 1974 ja van fer la Primera Trobada a una granja de porcs amb 2.000 persones. Amb la mateixa idea i estructura actual: 4 dies entorn de quatre eixos: Pregària, Seminaris, Tallers i els Concerts (com a part més vistosa).

Això ha anat creixent i actualment en la seva 16ª edició, a Castle Ashby, vora Northampton, comptà amb 25.000 persones instalades a 4 campaments amb 1000 tendes cadascún amb tots els serveis, a més de 30 carpes de circ funcionant a tope des de les 9 del matí fins a les 12 del vespre.

L´edat dels participants oscil.lava entre els 16 i els 45 anys, amb predomini dels de 16 a 30. Crida molt l´atenció la diversitat d´indumentària, cabells, arrecades, etc.

Començava el dia amb la pregària, i acontinuació venien els tallers, seminaris... als que lògicament no podies anar a tots, perquè es feien a la mateixa hora. Hi havien predicadors, teòlegs i biblistes molt bons, d´Anglaterra, Australia,... Per exemple s´hi trobava en J.I.González Faus o en Jon Sobrino, certament testimonis molt creients i vius.

A la tarda continuaven els seminaris, amb temes com per exemple: ¿Es pot fer un cristià la cirugia estètica o ha de dedicar aquests diners al tercer món?. El tema certament és anecdòti pero serveix per veure com els anglesos tenen la gràcia de fer sortir totes les postures i idees a partir de petites coses.

Els concerts era la part més vistosa, perque a més dels grups s´hi contava amb escenaris immensos i perfectíssims equips de so i llum... Una cosa és explicar-ho però no es pot explicar tot allò que allà es viu, perquè una trobada d´aquestes condicions amb 25.000 persones és indescriptible.

Això es celebra a altres paIsos d´Europa com Holanda o França (Si bé el "Magnificat" es més clàssic). I a Espanya que rep el nom de DAVID (el rei poeta i cantor, que dançava davant l´Arca.)

Tres grans impressions d´aquesta experiència.

1) Fe molt viva dels oradors:

Els seminaris a més de començar tots amb pregària, durant les intervencions hi havien al.lusions molt directes al cristianisme real. Al.lusions contra el fonamentalisme i el Cristianisme providencialista. La redempció de Crist ha d´irradiar tota la vida: hàbits, vida de treball, família, lleure, Respectant l´autonomia pero encarnant-ho. Aquesta era la gran idea que es desprenia.

2) Arribar a TOTA la cultura, des del cristianisme acceptant el pluralisme cultural.

Impregnar en tota la cultura el missatge de Jesús i acceptar que la fe s´encarna en diverses cultures (Per exemple el "heavy metal" cristià, que després de l´actuació convidaven a pregar). I no només el grup o l´artista sinó tota una gent que hi ha darrera d´aquests grups: que els recolçen i animaven i no els deixaven sols a l´escenari.

3) Fe molt compromesa

Fe compromesa, amb al.lusions constants al Salvador, Nicaragua, sudàfrica, ola crítica a M. Tatcher.

Hi ha cantants i grups que amb estètica són autèntics "gurruchagas", però amb lletres compromeses des d'una ironia crítica i avegades parlant directament de Jesús.

El discurs social es important perquè no és només anar cantant. Per exemple el sermó de la Missa del diumenge ho va fer un capellà del Líban (àrab de raça, palestí de nacionalitat, israelita de passaport i cristià de religió).

¿Com ens interpel.la això a nosaltres?

Estem necessitats d'obrir un debat serè en que hi reflexionem sobre això, no es pot veure aquesta temàtica com lA DÈRIA d'uns quants (que tenen aquesta mania, o aquest carisma). Es més seriós el que s'hi juga aquí: estem davant el perill de caure en un discurs massa racionalitzat del que és ser cristià. Perquè la gent busca més la comunicació, l'experiència personal i per això calen mediacions com la música i l'art.

Alguns aspectes teològics importants.

A més de les impressions s'hi troben algunes constatacions teològiques d'experiències com el "Grren Belt"

- Hi ha un discurs molt realista sobre la pressència del mal al món, per exemple als mitjans de comunicació. També hi ha una al.lusió al Satanisme, no puramet folklòrica, sinó com quelcom que s'ha de vencer des de l'experiència de salvació de jesucrist i no individualment.

- Hi ha gent que parla molt des de dintre d'un món tradicionalment allunyat de la fe. Per exemple un Larry Hogan que fins-i-tot va estar a punt de suicidar-se, però que va tenir una gran conversió i ara pot parlar amb gran realisme de la realitat que vivia.

Dos prejudicis a superar.

1.-El prejudici conservador:
Que veu molt les celebracions vinculades al culte i als sagraments i amés d'una manera individualitzada.

2.-El prejudici "ilustrat":
O aquell cristianismeque creu que només es vàlid tot allò que ve de la raó crítica i del compromís transformador, que rebutja qualsevol forma no-mòvil de culte.

Una reflexió final des de Barcelona.

Ens cal una actitud atenta als signes dels temps i crítica, com per exemple es fa des dels moviments. I certament hi ha molt camí a fer.

En una diòcesi com Barcelona, no hi ha gent que es dediqui a això, no hi ha gent alliberada per això, i alguns han de fer renúncies i hores extres per poguer treballar en aquest camp. Perquè tot això no s'improvisa, costa molt montar per exemple un festival com el David. I a més es necessita estimular la gent perque formi grups i s'hi mogui, i per això calen persones dedicades.

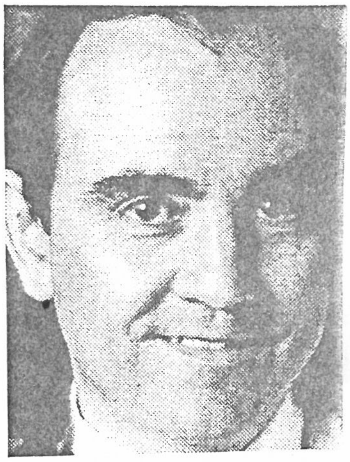
I ara, estem a Catalunya, en aquest sentit més enrera que a Espanya, perque són comptats els grups que tenim amb un cert reconeixement exterior i amb un "ganxo" cap al jovent.

Hi ha encara molt per fer!!!

DAVID TOUR

El dia 24 de novembre, a fi de fer conéixer més aquesta realitat del "DAVID", es celebrà un concert al Teatre dels Salesians de Sarrià, que portà per títol "David Tour" i que comptà amb l'actuació de Kairoi, Juanjo Elezkano, Luis Alfredo, i Xavier Morlans.

LUIS ALFREDO

Grups de joves cristians de parròquies

A REL D'UNA TROBADA DE JOVES CRISTIANS DE PÀRROQUIES, MN FELIP-JULI RODRÍGUEZ ENS EXPLICA LA SEVA EXPERIÈNCIA EN EL CAMP DEL JOVENT I DESCRIU, SENSE MENYSTENIR ALTRES FORMES D'ESDEVENIR MADURS EN LA FE, QUINA ÉS LA SEVA VISIÓ DELS JOVES.

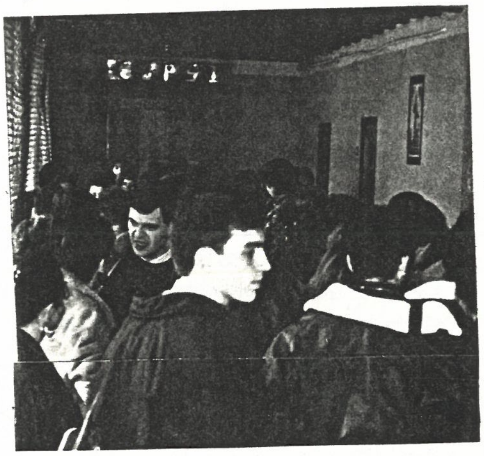
El dia tres del pro-passat desembre, primer diumenge d'Advent, vàrem celebrar la tercera trobada de "grups de joves cristians de parròquies", a la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida de l'Hospitalet i amb una assistència d'uns cent-quaranta joves, entre setze i vint-i-dos anys.

Amb el tema de fons "TU... I ELS VALORS DE L'EVANGELI", compartírem el matí... exposició del tema, per Mn Francesc Prieto, grups de reflexió, tallers de música, per un grup de la parròquia de la Mare de Déu dels Desamparats i el grup Kairoi, i finalment amb la comunitat de la parròquia participarem en la seva Eucaristia de la una, presidida per Mn Josep Maria Vidal Aunós, el nostre vicari episcopal.

Aquestes trobades són reflexe d'un treball coordinat mensualment amb els animadors, i treballant setmanalment amb els joves que formen els grups. Amb els animadors amb formació, i compartint les diverses experiències de cada grup, i amb els grups partint del moment concret en el que es troben del seu camí.

Bé, el que crec important comunicar i compartir amb vosaltres és el fet que durant aquests dotze anys de treball entre els joves, (9 anys a la sub-zona 1-4, i tres anys a la zona 4) és el fet de que és possible acompanyar el jove cristià enmig dels diversos ambients en els que s'ha de moure dins la societat.

Sense menystenir altres formes d'esdevenir madur en la fe, i penso que és enriquidora per a tots la pluralitat en tant que sigui construir la mateixa Església de Crist i en Comunió i Caritat, veig molt positiu que el nostre jove:

-creixi al voltant de la Taula de l'Eucaristia dominical, amb tota la riquesa, i pobresa, que comporta ser una família, on hi ha diversos membres i carismes. La parròquia és un bon reflex de la vida plural de la nostra gent del carrer on s'ha de moure el cristià.

Al jove cristià, com a tots, li cal una comunitat de referència oberta i sense horari que pugui entrar i sortir quan vulgui. Penso que la millor manera de que es pugui acompanyar un jove és si es troba, en llibertat.

-Creixi en formació i reflexió: Formació tant en la Història de Salvació (no pot fer un judici evangèlic del Veure, sinó coneix què vol dir ser cristià i les seves arrels) com d'altres temes que repercuteixen en la seva vida real.

-Creixi en compromís, acció, tant en comunitat-eclesial com enmig dels seus ambients més significatius (el món).

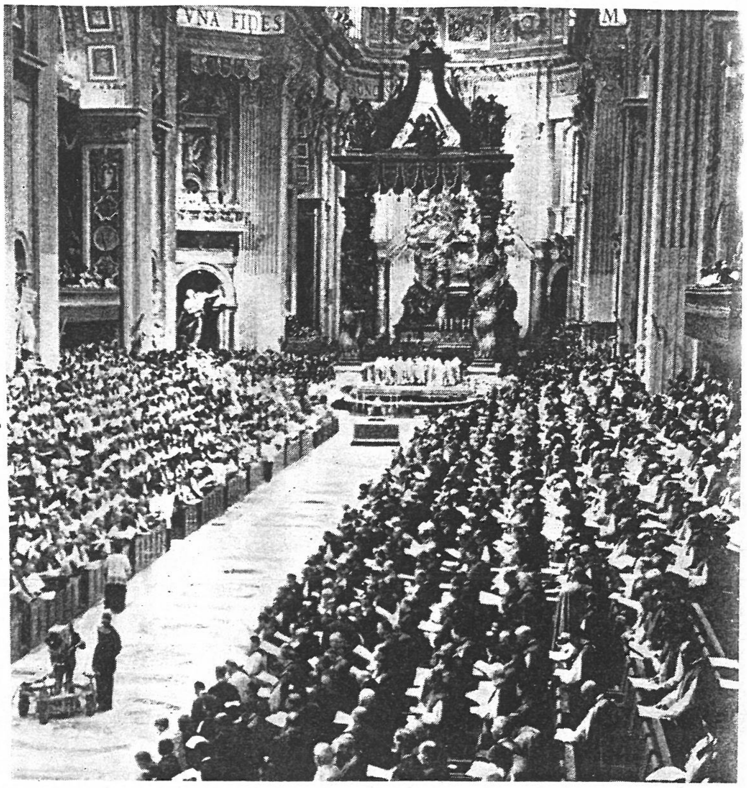
El món jove no el veig diferent a altres móns si es parteix de la persona. un jove creix i madura tant humanament com en fe si, acollint o convidat se'l segueix des de la seva realitat més immediata prescindint de les nostres limitades visions o dels nostres projectes pastorals de despatx. Sóc conscient que no parlo des de la teoria, que ja se me n'han caigut unes quantes! Fent una lectura pausada i tranquil.la de l'Evangeli veiem un Jesús total o global, no el sé veure parcialitzat respecte a la gent que l'envoltava. El que si era un gran pedagog a l'estil d'aquella pedagogia divina que sap portar cada home i cada dona, amb amor, vers la realització personal i comunitària de la seva existència.

Felip-Juli Rodríguez

LUMEN GENTIUM (en vers)

EL 21 DE NOVEMBRE DE 1964 FOU APROBADA LA CONSTITUCIÓ DOGMÀTICA DEL VATICÀ II "LUMEN GENTIUM" (SOBRE L´ ESGLÉSIA). DURANT AQUESTS 25 ANYS MOLTS HAN ESTAT ELS RESUMS I COMENTARIS QUE S´HAN FET PERÒ BEN SEGUR QUE CAP EN VERS.

1.- CANTO AL MISTERIO DE LA IGLESIA

Id por el mundo, predicad el evangelio a toda criatura,
Espíritu Santo! iluminas a la Iglesia para que así sea.
Iglesia, sacramento en Cristo, con Dios íntima unión,
con todos los hombres, unidad con Amor.

Padre Eterno, creador del universo con amor y sabiduría,
ay! de los hombres que cayeron en el pecado un día.
Qué bondad la tuya! enviaste a tu Hijo a redimirnos
y sellaste una nueva y definitiva Alianza: Iglesia de todos.

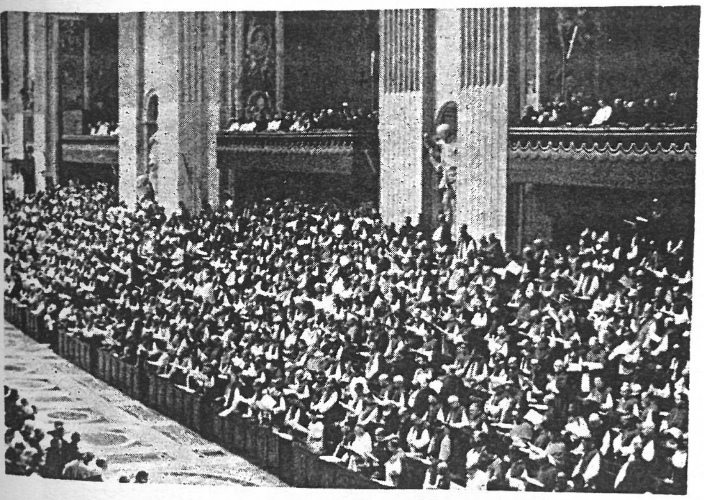
Tu Hijo, nos reveló tu hermoso misterio,
tu Iglesia sigue fiel el misterio de la Salvación,
forman sus fieles un solo cuerpo
en el pan eucarístico representado.

Qué día el de Pentecostés! descendió luz a la Iglesia;
sus frutos, dones, carismas le dan riqueza
y sus pasos dirigidos a la verdad y belleza.

Cristo, tus palabras, tus obras, tu presencia fundaron
una Iglesia, un Reino, una semilla que crece y sigue esperando.

Qué bella descripción!
Iglesia como aprisco y rebaño, como campo y viña
como edificio y templo, como madre y esposa fiel,
como ciudad santa y Jerusalén Celestial.

Iglesia una, santa, católica, apostòlica
tu también necesitas purificación para ser rica
a los pescadores abres tu corazón.

2.- CANTO AL PUEBLO DE DIOS

Dios, salvas a tus hijos como pueblo;
Israel, tu Iglesia, de judíos y paganos;
el nuevo Pueblo, el tuyo, es Iglesia de tu Único Hijo;
Espíritu Santo! ayudas a la fidelidad y renovación.

Cristo, has hecho un pueblo real y sacerdotal
y Tú eres el Único sacerdote de todos los demás.

Sacramentos que orientan a perfeccionar
santidad del Padre Celestial.
Fieles que participan de los sacramentos y las virtudes,
Espíritu Santo, a tu antojo dones o carismas distribuyes
y a la autoridad eclesiástica el arbitrio le corresponde.

Todos los hombres unidos para formar Pueblo,
Pueblo de Dios, que te basas en el Espíritu
tu carácter universal más allá del bien temporal;
y todas las Iglesias llamadas a la salvación y unidad.

(CONTINUARÀ)

-JOSEP BAENA-

AGENDA

PER SERGI GORDO

SEMINARI

23 de febrer: Jornades de convivència i formació: "LES RELACIONS D'AMISTAT VISCUDES PELS PREVERES", per Mn. Joan Busquets.
23 de març: Jornades de convivència i formació: "EL MÓN DE LES COMUNICACIONS SOCIALS (Premsa, ràdio, TV) A CATALUNYA", per Mn Jordi Piquer, Mn Joaquim Martínez Roura i Francesc Romero.

DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DE JOVENTUT

8 de febrer: "Senyor ensenyeu-nos a pregar". Escola de pregària a la catedral, a les 7 de la tarda.
8 de març: Propera pregària.

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

11 gener-22 de febrer: Els dijous, de 4'30 a 5'30 de la t., curs: "L'Església en una societat laica i pluralista", pel Dr. Salvador Pié.
11 gener-22 de febrer:...Els dijous, de 5,45 a 6'45 de la t., curs: "El testimoni personal i col.lectiu en el món d'avui", per Mn Joan Carrera i Planas.
-Més informació: T.317.48.58

CENTRE D'ESTUDIS FAMILIARS

11 gener-15 febrer: Els dijous, de 7'30 a 9 del v., curs "Ética de la sexualitat", per Ignasi Salvat.

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (CEVRE)

2,7,16 i 23 de febrer: "Comunitat religiosa i relacions humanes" per Jaume Filella, S.I, a la Sala Claret, c/LLúria 5.(T.302.43.67).

VI FORUM "HOME I EVANGELI"

10 i 11 de març: "MÍSTICS I PROFÈTICS A L'EUROPA DELS 90", a la Salle Bonanova Per Lluis Duch i J.M. Totosaus. Més informació al c/ Enric Granados,2. Tel.254.96.55 i 253.28.00

FUNDACIÓ "JOAN MARAGALL"

16,17 i 18 de gener: Cicle de conferències "LES INTUÏCIO FONAMENTALS DE LES GRANS RELIGIONS", amb ponències de R. Panikkar, i J.M. Via Taltavull. A l'auditori de la Caixa de Barcelona a les 8 del vespre.

JUSTICIA I PAU

22-25 de febrer: III Congrés català d'educació per la pau, el desenvolupament i els drets humans". Tema "L'educació intercultural i la comprensió internacional .amb J.R.Giménez, F.Martí, S. Paniker; tallers i taules rodones. Als locals de l'ICESB

CRISTIANISME I JUSTICIA

26 gener-23 febrer: Els dijous de 7'30 a 9 del v.curs: "SEGUIR JESUCRIST EN AQUESTA ESGLÉSIA", per J.I. González Faus, Francesc Riera i altres. Al C/Roger de Llúria 13. Més informació: 317.23.38

JOBAC

2o de gener: Trobada de Responsables.
4 de febrer: Jornades de Formació per iniciadors JOC-JOBAC

Equip de Portal Obert

Director:
R.Octavi Sànchez

Corresponsals:
Jesús Manuel Martínez
Convictori
Antoni Rubio
Diputació
Josep Maria Fons
Sagrera

Administració:
Agustí Panyella
Joan Ramon Bullit

Adjunts:
Josep Baena
Xavier Aymerich
Enric Termes

PORTAL OBERT agraeix totes les col.laboracions, que fan possible la sortida de la nostra revista, així com convida tothom a col.laborar en qualsevol tasca de recolzament amb aportacions, articles, i idees vàries.

S'agraeixen especialment aquells articles d'opinió que fomenten el diàleg i la clarificació d'idees. PORTAL OBERT, però, no s'identifica necessàriament amb cap d'ells.

PORTAL OBERT

Dip.Leg. B-43509-86
c/Diputació 231
08007-B